

Utorak, 31.05.2011.g.

U Samoboru, u Kući susreta Tabor, svatko, tko tamo dođe na četverodnevno duhovnu obnovu, može osjetiti MALI DJELIĆ KRALJEVSTVA BOŽJEG. Jer tako nešto, u svojih 50-tak godina života, nisam nigdje osjetio i doživio. TA

MO

SAM

JEDNOSTAVNO

OSJETIO

U

JEDNOM

TRENTKU

DA

SMO

TAMO

SVI

MI

JEDNAKI.

Razgovarao sam sa jednim fakultetski obrazovanim čovjekom, uspješnim u poslu, iz dobro stojeće i društveno priznate obitelji koji mi je rekao da je u svojem gradu ostavio cijelo jedno društvo, koje se sastojalo od saborskih zastupnika, sudaca itd., s obiteljima s kojima se trebao družiti ovaj vikenda. Da mu je i žena kazala da oстане. Ali da je on, na nedjeljnoj misi, dobio od Gospodina znak da dođe u Tabor. I sve je to ostavio i došao na duhovnu obnovu. I tamo se nigdje, ni u njegovom ponašanju ni u njegovom razgovoru, nije moglo primijetiti da se taj čovjek razlikuje od bilo kojeg drugog čovjeka tamo. I razgovarao je sa svima oko sebe o Gospodinu, što mu je lijepoga učinio u životu, o svojim kušnjama, želeći drugima prenijeti nešto što bi im možda moglo koristiti. I DOŠAO JE SLAVITI GOSPODINA I DATI MU SLAVU I HVALU.

A ja sam se toliko sretno osjećao kada sam mogao svoja iskustva i svjedočenje, SVOJU LJUB
AV ZA
GOSPODINA,
podijeliti tamo s drugima. I s nekom ženom koja je radila u trgovini, i s nekom djevojkom koja je išla u London na specijalizaciju, i s jednom ženom koja ima blaži autistički sindrom, i s jednom djevojkom koja boluje i liječi se od shizofrenije, i s tim čovjekom, fakultetski obrazovanim.

I SVI SMO MI IMALI JEDAN DRUGOME PUNO TOGA ZA REĆI. I SVI SMO BILI PUNI RIJE
ČI I M
ISLI
KOJE
SMO
HTJELI
I
ZNALI
PODIJELITI
S
DRUGIMA.
KAO
DA
SMO
SVI
ZAVRŠILI

ISTE
ŠKOLE
I
FAKULTETE.
A
ZAPRAVO
JESMO,
ZAVRŠILI
SMO
FAKULTET
KAKO
PUSTITI
GOSPODINA
U
SVOJ
ŽIVOT.
I
KAKO
GA
NAKON
TOGA
LJUBITI
I
SLAVITI.
I
ZATO
SMO
SVI
MI
BILI
NA
ISTOJ
"VALNOJ
DUŽINI"
I
MOGLI
SMO,
I
JESMO,
O
SVEMU
TOME
PRIČATI
I
PO
NEKOLIKO

SATI,
I
DUŽE.
I
STALNO
SMO
JEDNI
DRUGIMA
UPADALI
U
RIJEČ,
JER
SMO
TOLIKO
TOGA
HTJELI
PODIJELITI
JEDNI
S
DRUGIMA.
I
NIJE
SE
VIDJELA
MEĐU
NAMA
RAZLIKA
U
ZAVRŠENOJ
ŠKOLI
ILI
STUPNJU
INTELIGENCIJE.
NE,
GOSPODIN
JE
BIO
POČETAK
I
KRAJ
SVIH
NAŠIH
RAZGOVORA.

S obzirom da sam veliki obraćenik, u zadnjih dvije godine me isključivo privlače i razgovori i literatura u kojoj mogu DOŽIVJETI ŽIVO SVJEDOČENJE ZA GOSPODINA, ZA NJEGOVU LJUBAV.

Ne neko teoretiziranje ili izmišljene priče, nego ono živo što se nekome dogodilo u SLAVI GOSPODNJOJ.

Tako je došlo i nedjeljno jutro. Dragi fra Zvezdana je rekao da program počinje u 9.30. Ja sam mislio da će on održati neko završno predavanje, pa onda misa i kraj. No, došlo je nešto puno ljepše, za što nisam znao da svaki put slijedi, šlag na tortu, SVJEDOČENJA. Svih onih prisutnih koji su htjeli s drugima podijeliti ono

ŠTO
IM
JE
LIJEPOGA
UČINIO
GOSPODIN
U
NJIHOVIM
ŽIVOTIMA.

Nakon kraćeg ohrabririvanja od strane dragog fra Zvezdana, prva se za riječ javila neka žena. I čim je počela, glas joj je počeo drhtati. A kasnije i suze. Ona je na ovom seminaru donijela jednu odluku za koju si samo mogu misliti kako će biti prihvaćena u životu koji je sada organiziran na drugi način. Rekla je da je majka jednog djeteta, već sada starijeg, koje boluje od cerebralne paralize. I da je to tako teško stanje da su ga prije 15 godina smjestili u ustanovu u kojoj se mogu o njemu brinuti. I da je sada već četvrti puta u Taboru I DA SU NA SVAKOM SU

SRETU,
IGROM
NEKOG
SLUČAJA,
PRED
NJOM
UVIJEK
SJEDILA
DJECA
U
KOLICIMA,
S
POTEŠKOĆAMA
U
RAZVOJU,
S
CEREBRALNOM
PARALIZOM.

I da
je
sada ovdje jednostavno
zaključila da to nije slučajno,

DA
JOJ
TO
GOSPODIN
DAJE
ZNAK,
DA
GA
JE
ONA
SHVATILA,
I
DA
ĆE
PO
POVRATKU
KUĆI
OTIĆI
U
TU
USTANOVU
I
UZETI
TO

SVOJE
DIJETE
K
SEBI
I
SAMA
SE
SKRBITI
O
NJEMU.

I tada je počela plakati pred mikrofonom, govoreći kroz suze da samo Bog zna koliko je ona učinila nepravde svojem djetetu što ga je napustila, smještajući ga u ustanovu u skrb.

NJEZINA
BOL
SE
MOGLA
OSJETITI
U
ZRAKU
I
SVI
MI
TAMO
SMO
JU
OSJETILI.
BIO
JOJ
DRAGI
BOG
NA
POMOĆ.

Pa je na binu došao čovjek, koji je inače sjedio ispred mene, blizu dva metra visine, jak. I počne on sa nekoliko uvodnih riječi o tome kako se oženio iz ljubavi, da je sve bilo u redu, da su dobili

dijete, sina,... I tada je zastao a iz njega su provrele suze. GROMADA OD ČOVJEKA GORE N
A
BINI,
PRED
SVIMA
NAMA,
PLAKAO
JE
KAO
MALO
DIJETE.

Ispričao je da su izgubili to dijete kada je imalo 7 godina u nekoj nesreći, nije rekao kakvoj.

I
DA
NAKON
TOGA
NIJE
MOGAO
DOĆI
K
SEBI.
DA
JE
STRAŠNO
KRIVIO
SEBE
ŠTO
NIJE
BIO
TAMO,
DA
JE
KRIVIO
BOGA,
VJEROJATNO
I
SVOJU
SUPRUGU,
SVE
OKO
SEBE.
DA
JE
BIO
SRDIT
NA

CIJELI
SVIJET.

I sve je to trajalo tako dugo dok nije pustio Gospodina u svoj život. I da mu je Gospodin tada
dao spoznati

DA
ŽENA
BIRA
MUŽA
A
MUŽ
ŽENU.

I
DA
JE
TO
BOŽJA
VOLJA.
ALI,
DIJETE
JE
DAR,
DIJETE
JE
DAR
BOŽJI
KOJIM
GOSPODIN
BLAGOSLIVLJA
SUPRUŽNIKE.

I
DA
DIJETE
NIKAD
NIJE
OD
RODITELJA
NEGO
JE
ONO
GOSPODINOVO.

I
DA
GA
GOSPODIN,
ON
ZNA

ZAŠTO,
NEKAD
I
UZME
NATRAG.

I da svi mi koji ljubimo Gospodina znamo da je to tako,
da on to ima pravo, da je to njegova volja.

I
KADA
JE
TO
SPOZNAO,
KADA
MU
SE
GOSPODIN
TAKO
SMILOVAO
DA
SPOZNA,
NJEGOVE
RANE
SU
ZACIJELILE,
VIŠE
SE
NA
NIKOGA
NE
LJUTI.

I
SLAVI
GOSPODINA
JER
JE
VELIK,
JER
JE
VJEČNA
LJUBAV
NJEGOVA.

A
DA
SE
NADA
DA

ĆE
JEDNOM,
U
BOŽJEM
KRALJEVSTVU,
PONOVRNO
SUSRESTI
SVOJEG
SINA,
KOJI
JE
VEĆ
KOD
GOSPODINA.

Pa je svjedočila i jedna djevojka koja je rekla da je isto, kao i ovaj čovjek prije nje, izgubila dragu osobu, da je ostala sama, da nema nikoga, da se osjećala strašno napuštenom i osamljenom. I

DA
SADA
VIŠE
NIKAD,
AMA
BAŠ
NIKAD,
NEĆE
BITI
SAMA
JER
JE
ISUS
S
NJOM.
SLAVA
MU
I

HVALA.

Jedna žena je malo duže svjedočila, ali mi je posebno ostalo u sjećanju kada je govorila kako je u mladosti često bila tražena od mame i tete jer nije bila kod kuće. Pa su ju one zvale i tražile. A njihova kuća je bila u susjedstvu s crkvom Svetog Križa. I da je on odlazila tamo, sjedila dugo i razgovarala s Isusom i Djevicom Marijom da joj daju spoznati za kojeg mladića da se odluči. Jer, bila su joj draga dva mladića, podjednako, i nije se mogla odlučiti koji je pravi. I da je dobila odgovor da je Ivan pravi. I mahnula mu je s bine jer je i on došao ovdje s njom. I da je stvarno bio pravi, da su imali i imaju radostan život, da ih je Bog blagoslovio s petero prekrasne djece. I da su došli ovdje

DA

PROSLAVE

25

GODINA

SVOJEG

SRETNOG

BRAKA

I

DA

IH

DRAGI

FRA

ZVJEZDAN

BLAGOSLOVI.

TAKO

JE

I

BILO.

Pa jedna djevojka koja boluje od shizofrenije i nedostatka koncentracije, KOJA JE DOŠLA OVD
JE
AMOLITI
GOSPODINA
DA
JOJ
DADNE
SNAGE
ZA
PROMJENU
TERAPIJE,
DA
MU
ZAHVALI
ZA
SVE
ŠTO
JOJ
JE
DO
SADA
DAO
I
DA
GA
SLAVI.

I ima prekrasan glas i stalno je pjevala i pljeskala.

Pa jedan mladi čovjek, otac dvoje djece. Bio je tamo sa suprugom, čitao je čitanja na misi, ministrirao. I on onako visok, jak. A kada je došao pred mikrofon, glas mu je počeo drhtati. Skupljao je hrabrost da počne govoriti. I kazao je da ga je to jako sram priznati ali da je prije jako "beštima", da je jako psovao. Da je izmišljao psovke. I da je imao nered u životu. A on otac dvoje djece. I da se počeo s tim boriti, uz Gospodinovu pomoć. I da se onda jedno jutro

probudio, zapalio cigaretu i rekao si da neće više psovati. Pa tako još jedno jutro, pa još jedno.

I
JEDNOSTAVNO
JE
PRESTAO.

I
PUŠITI.
DA
MU
JE
JEDNOSTAVNO
GOSPODIN
SVE
TO
ZLO
UZEO
KADA
GA
JE
POZVAO
U
POMOĆ
I
OTVORIO
MU
VRATA
SVOJEG
ŽIVOTA.

Kada ga čovjek vidi, nikad ne bi rekao da je taj čovjek prije psovao, da mu je svaka druga riječ bila psovka.

I
ON
JE
DAO
HVALU
I
SLAVU
GOSPODINU.

A onda je došao jedan mladić. U toku njegovog svjedočenja, pogledao sam u jednom trenutku po dvorani. SKORO SU SVI PLAKALI. A ONI KOJI NISU PLAKALI, IZGLEDALE SU KAO DA I
M
JE
NETKO
UMRO.

Počeo je pričati o tome kako mu se majka davno doselila u Zagreb, bila je podstanar. Pa je upoznala njegovog oca i ubrzo se oženila da se riješi podstanarstva. Počeli su zajednički živjeti kod njegovih. Ali, tu je bilo jedno veliko zlo jer su njegov tata i njegovi roditelji puno pili, bili su alkoholičari. Pa se rodio on. Ali njihov život je bio strašno težak jer se sve trošilo na alkohol, tata je maltretirao mamu. Onda im je jednog dana, u stanju rastrojstva, rekao da se neka mama i on spakiraju i odu od kuće jer ne zna što bi se moglo dogoditi. Izgleda da mu je otac bio i psihički bolesnik. Pa su se mama i on brzo spakirali i otišli k teti u Veliku Goricu. Tamo su živjeli 3 godine. Nisu imali novaca, često su bili gladni. Najčešće im je neka juha bila jedino što su tokom dana pojeli.

A
ON
JE
POČEO
MRZITI
I
OCA
I
MAJKU
I
BOGA.
ŠTO
SU
MU
TO
UČINILI
SA
ŽIVOTOM.
I
DRUGE
OKO
SEBE.

I u školi se to osjetilo.

Sve to pričajući, vrlo je često proplakao. Onda je završio školu, dobio neki posao, odselili su se u podstanare. Pa je dobio neku atipičnu bolest pluća i morao je ležati kod kuće mjesec i više dana. Uхватило ga neko zlo pa je dao otkaz i počeo pisati neku knjigu sanjajući o tome da će ju

prodati nekom izdavaču i dobro zaraditi. A mama mu se jako ražalostila kada je dao otkaz brinući se od čega će sada živjeti. Kaže da je knjigu dovršio i u 3 godine obišao sve izdavače ali da mu ju nitko nije htio objaviti.

DA

JE

BIO

GOTOV.

ZLO

GA

JE

GAZILO.

I da mu je tada Gospodin poslao u pomoć njegovu profesoricu iz škole. Slučajno ju je sreo na cesti. I kada joj je ispričao u kakvom se stanju nalazi, ona mu je kazala da Gospodin prvo hoće od njega da oprostí ljudima oko sebe. Da mora otići k tati i oprostiti mu. A tata mu je bio negdje u nekoj psihijatrijskoj ustanovi van Zagreba. I da ga nikad nije išao posjetiti. I tako,

OSJETIO

JE

DA

TO

MORA

NAPRAVITI.

Kupio je kartu i otišao mu je u posjet. Mislio si je da što će on s njim razgovarati kada nikada nisu mogli razgovarati ni 5 minuta. No, kada je došao tamo pred oca on ga je upitao: "TATA,

RECI

MI

ZAŠTO

MI

NIKADA

NISI

REKAO

DA

ME

VOLIŠ?"

Rasplakao se i on a i cijela dvorana.

Nastavi i kaže da ga je otac pogledao i rekao: "DRAGI

SINE,

JA

SAM

TEBE

UVIJEK

JAKO

VOLIO

ALI

TI

TO

NIKADA

NISAM
ZNAO
REĆI
NI
POKAZATI."

I tada je shvatio da ni njegovog oca njegovi roditelji nisu naučili kako da kaže svojem djetetu da ga voli, da mu to pokaže, da ni oni njemu to nisu govorili. I da njegov otac onda to nije mogao dati ni njemu.

I
REKAO
MU
JE
OTAC
DA
MU
JE
ZA
TO
SADA
JAKO
ŽAO.

Dalje je nastavio i rekao da je, bez obzira što je bio u takvom stanju, želio i on naći neku dobru djevojku s kojom bi zasnovao brak. Da je išao na susrete koje su organizirali svećenici i da je onda jednom rekao svećenik da neka svi oni napišu na papir, DA GOSPODIN VIDI, kakvu bi os obu htjeli za vezu.

I da je on napisao da bi htio dobru djevojku, u vjeri, da mu je to najvažnije, a onda nas je sve u dvorani onako sramežljivo pogledao, ali da je ipak napisao da bi htio da ima smeđu kosu i plave oči. Jasno, svi smo se nasmijali njegovoj sramežljivosti. I da je tako upoznao današnju svoju suprugu koja je isto išla na takve susrete. I dok su se tako počeli družiti, ona je trebala ići na godišnji odmor pa su šetali po Jarunu. A da mu je trebalo za nešto nekoliko kuna. Izvadio je novčanik, otvorio ga i jasno, u njemu nije bilo ničega, nikakvih novaca. No, tu gdje su trebali biti novci BILA JE SAMO SLIKA SRCA ISUSOVA.

Ona je to vidjela ali nije ništa tada prokomentirala. No, kasnije mu je priznala DA

JE
ONA
NA
SVOM
PAPIRU
NAPISALA
DA
ŽELI
IMATI
VEZU
S
MLADIĆEM
KOJI
MORA
KOD
SEBE
IMATI
SLIKU
SRCA
ISUSOVOG.

I
KADA
JE
TU
SLIKU
VIDJELA
KOD
NJEGA,
DA
JE
ODLUČILA
DA
ĆE
ONA
BITI
NJEGOVA
I
ON
NJEZIN.

I tako, oženili su se i sad su došli ovdje da se mole Gospodinu da im pomogne da dobiju dijete, da radi neplodnosti ne mogu imati djecu,

ALI
DA
ZNAJU
I
VJERUJU

DA
ĆE
IM
GOSPODIN
USLIŠATI
MOLITVE
I
PODARITI
IM
DIJETE.

*A sad sam se ja počeo plakati. Pogledao sam sliku MILOSRDNOG ISUSA, KLEKNUO PR
ED
NJU
I
REKAO
GOSPODINU:
"DRAGI
GOSPODINE,
TI
ZNAŠ
DA
TI
SE
NE
MOLIM
ČESTO
ZA
NEKE
POTREBE.
MOLIM
TE
USLIŠI
OVU
MOJU
MOLITVU
I
PODARI
TOM*

**MLADOM
BRAČNOM
PARU
DIJETE.
I
OPROSTI
IM
GRIJEHE,
GOSPODINE."
I
OSJETIO SAM ODMAH,
ČIM
SAM
SI
KLEKNUO,
DA
ĆE
GOSPODIN
TO
UČINITI.
SLAVA
TI
HVALA
GOSPODINE
MOJ!
A
ZAMOLIO
SAM
I
DRAGU
DJEVICU
MARIJU
DA
MOLI
ZA
TU
NAKANU.**

Pa mi je još ostala u sjećanju jedna djevojka koja je svjedočenje počela sa rečenicom da je

došla ovdje zahvaliti Isusu što joj je nakon dvije godine uzeo brata blizanca. Bio sam se malo začudio toj njezinoj rečenici.

Ali, onda je nastavila i rekla:

"IZ
MENE."

I pričala je kako joj je umro brat blizanac za kojega je bila jako vezana.

DA
GA
DVIJE
GODINE
NIJE
MOGLA
PUSTITI
IZ
SVOJEG
SRCA.

Da ju je to strašno iznutra razdiralo. Ali, da joj je Gospodin pomogao da preboli, da ga pusti k Njemu. I da je sada ponovno počela živjeti zahvaljujući Gospodinu, da se uskoro udaje i da joj je,

ZAHVALJUJUĆI
GOSPODINU,

život ponovno postao radostan.

**I tako, bilo je još nekih svjedočenja, nisam ih sve zapamtio. NO, U SVIMA NJIMA SE VIDI
VELIKA
LJUBAV
GOSPODINA
ZA
SVE
NAS
U
RAZNIM
ŽIVOTNIM
PRILIKAMA.
KADA**

VIŠE
NE
MOŽEMO,
DOLAZI
GOSPODIN
U
SVOJOJ
LJUBAVI
I
URANJA
NAS
U
BESKRAJNO
MORE
SVOJE
LJUBAVI
I
MILOSRĐA.

HVALA TI GOSPODINE ZA TVOJU LJUBAV, ZA TVOJE MILOSRĐE.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.